דְּקָא מְדַלֵּג וְתָנֵי חַד חַד – שהתנא מדלג ושונה רק אופנים שחסר בהם חתימת עד אחד, ומשמע שאם היו חסרים שני עדים אינו יכול להשלים על ידי שני קרובים. ואומרת הגמרא שאכן שָׁמַע מִינָּהּ כרבי יוחנן שאין משלימים שני קרובים בגט קרח. אָמַר אַבָּיֵי, ממשנתינו יש להוכיח כמה דינים בדין 'גט קרח': א. שָׁמַע מִינָּהּ דְּהַאי קָרוֹב הבא להשלים החתימות, חָתִים אִי בָּעֵי – – חותם אם רוצה בֵּין בַּתְּחִילָּה – קודם לחתימת הכשרים, בֵּין בָּאֶמְצַע – בין חתימת הכשרים –, וּבֵין בַּסּוֹף – אחר חתימת הכשרים. שואלת הגמרא, מַאי – איך למדים דין זה מהמשנה. משיבה הגמרא, מכך דְּהתנא במשנתינו שנה בסתם שקרוב כשר, וְלֹא קָבַע לֵיהּ מָקוֹם – היכן יחתום, ומוכח שחותם בכל מקום שרוצה. ב. וּשְׁמַע מִינָּהּ, שאם יצא ערער על הגט ובאו עדים לקיימו, מִכָּל תְּלָתָא מְקַיְּימִינַן – יכולים לקיים שלש חתימות מבין כל החתימות וְלֹא בְּעִינַן רְצוּפִין – ולא צריך שיקיימו דווקא שלשה חתימות הסמוכים זה לזה בסדר חתימותיהם. ומוכח כן מהמשנה, משום דְּאִי סָלְקָא דַּעְתָּךְ בְּעִינַן דווקא לקיים שלש חתימות רְצוּפִין, אם כן מדוע אסרו להשלים יותר מקרוב אחד משום שמא יבואו לקיימו בשני קרובים, והרי אפשר למנוע מכשול זה על ידי דִּלְקַבַּע לֵיהּ מָקוֹם לְהַאי קָרוֹב – שיקבעו מקום מסוים שרק בו יחתום הקרוב, כגון בַּתְּחִילָּה – שבתחילת כל שלשה עדים יחתום קרוב, כלומר שיחתים קרוב כשר וכשר, ושוב בסדר זה, אוֹ בְּאֶמְצַע – בין שני עדים כשרים, ויחתמו כשר קרוב וכשר, כשר קרוב וכשר, אוֹ בַּסּוֹף – לאחר כל שני עדים כשרים יחתום קרוב, וְאז לַכַּשֵּׁר בֵּיהּ טוֹבָא – יהיה אפשר להחתים הרבה קרובים שכן לעולם לא יבואו להכשירו בשני קרובים שהרי כאשר מקיים שלשה חתימות רצופים בהכרח שנים מהם אינם קרובים, ומכך שחששו שמא יקיימוהו בשני קרובים מוכח שאין צריך קיום של עדים רצופים. הגמרא מביאה את הכרעת רב אמי שהלכה כבן ננס במשנתינו: כִּי אֲתוּ לְקַמֵּיהּ דְּרַבִּי אַמִּי – כשבאו לפני רבי אמי עם גט קרח שהיה צריך להשלים בו חתימה כמנין הקשרים –, אָמַר לֵיהּ רבי אמי לבעל, צֵא וְהַשְׁלֵם עָלָיו על ידי חתימת עֶבֶד טַן הַשּׁוֹק וכדעת ובדעת בן ננס שכל פסולי עדות משלימין בגט קרח:

הדרן עלך הזורק:

פרק תשיעי - המגרש

פרק 'המגרש' עוסק בעיקר בששה עניינים: **א.** דין המשייר בגט, כגון שאמר לאשתו 'הרי את מותרת לכל אדם חוץ מפלוני'. וכן התנאים הנכתבים בתוך הגט, באיזה אופן הם פוסלים את הגט ובאיזה אופן אינם פוסלים אותו. **ב.** נוסח גופו של הגט. **ג.** דינים שונים בכתיבת הגט, כגון גט שנכתב בכתב ידו של הבעל אלא שאין עליו עדים. וכן גיטין שנתערבו, או שגירשו כמה אנשים את נשותיהם בגט אחד. ובאופן חתימת העדים, ומה הדין אם חתמו העדים בכתב שונה מהכתב בו כתוב הגט. **ד.** גט שכפו את הבעל לכתבו. **ה.** דין 'קול' היוצא על אשה שהיא מקודשת או מגורשת. **ו.** לבאר עד כמה ראוי להימנע מגירושין. **משנה** המשנה מבארת את דין אדם שגירש את אשתו, ובשעת הגירושין אמר לה 'הרי את מותרת לכל אדם אלא לפלוני': הַמְגָרֵשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ, וְאָמַר לָהּ בזמן מסירת הגט, 'הֲרֵי אַתְּ מוּתֶּרֶת לְכָל אָדָם אֶלָּא לְפְלוֹנִי' –, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אותה בגט זה לכל אדם, חוץ מלאותו פלוני, וַחֲכָמִים אוֹסְרִים אותה לכל העולם, שלדעתם גט זה פסול. וּכְיצַד יַעֲשֶׂה כדי לגרשה בגט זה, יִכְתֹּב הַיְמָנָה וְיַחֲזוֹר וְיִתְּנֶנּוּ לָהּ, וְיֹאמַר לָהּ בזמן המסירה השניה 'הֲרֵי אַתְּ מוּתֶּרֶת לְכָל אָדָם', ואז היא תהיה מגורשת –. ודין זה הוא בגט שנכתב כהלכתו, אלא שאמר הבעל לשון זו בשעת המסירה, אך אם כָּתְבוּ הבעל את הלשון 'אלא לפלוני' בְּתוֹכוֹ – בתוך הגט, אַף עַל פִּי שֶׁחָזַר וּמָחָקוֹ, הגט פָּסוּל –. **גמרא** הגמרא מבררת את משמעות הלשון 'אלא לפלוני': אִיבַּעֲיָא לְהוּ, הַאי תיבת 'אֶלָּא', משמעה 'חוץ' הוא, והרי זה כמו שאמר לה הבעל 'הרי את מותרת לכל אדם חוץ מפלוני', אוֹ משמעה 'עַל מְנָת' הוא, והרי זה כמו שאמר לה 'על מנת שלא תינשאי לפלוני'. הגמרא מבארת את צדדי הספק. האם הלשון 'אלא' משמעו 'חוץ' הוא, וּבְלשון 'חוץ' בלבד הוּא דְּפְלִיגִי רַבָּנָן עֲלֵיהּ דְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר, משום שאין כוונת הבעל להתירה בגט לאותו פלוני, ולכן פוסלים את הגט דְּהָא שַׁיְּיר לָהּ בְּגֵט, ולא כרת הגט לגמרי את הקשר שהיה ביניהם, שהרי היא קשורה במגרש לגבי איסורה לאותו פלוני, ולכן אין זה גט כריתות –, אֲבָל בְּלשון 'עַל מְנָת' מוֹדוּ לֵיהּ חכמים לרבי אליעזר שהיא מגורשת, מִידֵּי דַּהֲוָה אֲבָל תְּנַאי דְּעָלְמָא – שהרי זהו תנאי ככל תנאי רגיל, שאינו פוסל את הגט, והיא מגורשת ומותרת לכל העולם, ואפילו לגבי פלוני, ואין כאן שיור כלל אלא כריתות גמורה, אלא שהתנה עליה המגרש שלא תינשא לאותו פלוני. ולכן מצד עצם הכריתות מותר לה להינשא לפלוני, אלא שאם תינשא לו יתבטל הגט מכח התנאי. אוֹ דִלְמָא הלשון 'אלא' משמעו 'עַל מְנָת' הוא, וּבְלשון 'עַל מְנָת' בלבד הוּא דְּפְלִיגִי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אַדְּרַבָּנָן, ומכשיר את הגט אם אמר הבעל לשון זו –, אֲבָל בְּלשון 'חוץ' מוֹדֶה רבי אליעזר שהגט פסול, דְּהָא שַׁיְּיר לָהּ בְּגֵט. הגמרא פושטת את הספק: אָמַר רַבִּינָא, תָּא שְׁמַע, נאמר (ויקרא יד לד, מד) 'כִּי תָבֹאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנַעַן וגו' וְנָתַתִּי נֶגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אֲחֻזַּתְכֶם וגו' טָמֵא הוּא'. ומבואר שאם נראה נגע צרעת בבית, הבית טמא –. ושנינו (נגעים פי"ב מ"א), כָּל הַבָּתִּים מְטַמְּאִין בְּנֶגָעִים – נטמאים אם נראה בהם נגע, אֶלָּא הבתים שֶׁל עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים. ומבארת הגמרא, אִי אָמְרַתְּ בִּשְׁלָמָא שתיבת 'אלא' 'חוץ' הוא, שַׁפִּיר – מובנת משמעות המשנה, שכל הבתים נטמאים חוץ מבתי עובדי כוכבים שאינם נטמאים בנגעים –. אֶלָּא אִי אָמְרַתְּ שתיבת 'אלא' 'עַל מְנָת' הוא, וכי אפשר לפרש שעַל מְנָת דְּלֹא מְטַמְּאוּ בָּתֵּי עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים הוּא דְּמְטַמְּאוּ בָּתֵּי יִשְׂרָאֵל – שבתי ישראל נטמאים רק בתנאי שבתי עובדי כוכבים אינם נטמאים, הָא – אבל אם אכן מְטַמְּאוּ בָּתֵּי עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים, אזי לֹא מְטַמְּאֵי בָּתֵּי יִשְׂרָאֵל, הרי ודאי שלא יתכן לפרש כך את הברייתא, ומוכח ש'אלא' בלשון המשנה היינו 'חוץ'. וְעוֹד – הוכחה שאי אפשר לפרש את תיבת 'אלא' כ'על מנת', שהרי בָּתֵּי עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים מִי מְטַמְּאֵי – האם הם נטמאים כלל, וְהָתַנְיָא, נאמר (שם) 'וְנָתַתִּי נֶגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אֲחֻזַּתְכֶם', ולומדים מפסוק זה שאֶרֶץ אֲחֻזַּתְכֶם מְטַמְּאָה בְּנֶגָעִים – בתי ישראל נטמאים בנגעים, וְאֵין בָּתֵּי עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים מְטַמְּאִין בְּנֶגָעִים, ואם כן לא שייכת כלל טומאת נגעים בבתי עובדי כוכבים. אֶלָּא שְׁמַע מִינָּהּ, שתיבת 'אלא' 'חוץ' הוא, ובאופן זה נחלקו רבי אליעזר וחכמים, שְׁמַע מִינָּהּ –. הגמרא מביאה שמה שנתבאר בדעת רבי אליעזר וחכמים במשנה, שנחלקו באומר 'חוץ', שנוי הוא במחלוקת: מַתְנִיתִין שסוברת שנחלקו בלשון 'חוץ', היא דְּלֹא כְּרַבִּי דעת תַּאי תַּנָּא. דְּתַנְיָא, אָמַר רַבִּי יוֹסֵי בְּרַבִּי יְהוּדָה, לֹא נֶחְלְקוּ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וַחֲכָמִים עַל הַמְגָרֵשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְאָמַר לָהּ 'הֲרֵי אַתְּ מוּתֶּרֶת לְכָל אָדָם חוץ מִפְּלוֹנִי', שבזה גם רבי אליעזר מודה שֶׁאֵינָהּ מְגוֹרֶשֶׁת כלל, משום שזה שיור בגט. אלא עַל מָה נֶחְלְקוּ רבי אליעזר וחכמים, עַל הַמְגָרֵשׁ את אִשְׁתּוֹ וְאָמַר לָהּ 'הֲרֵי אַתְּ מוּתֶּרֶת לְכָל אָדָם עַל מְנָת שֶׁלֹּא תִּנָּשְׂאִי לְפְלוֹנִי',

שֶׁבאופן זה רַבִּי אֶלִיעֶזֶר מַתִּיר אותה לְכָל אָדָם חוץ מֵאוֹתוֹ הָאִישׁ, וַחֲכָמִים אוֹסְרִים אותה לגמרי, וגו זה בטל.

מבררת הגמרא את דעת רבי יוסי ברבי יהודה הסובר שמחלוקתם בעל מנת: מַאי טַעְמָא דְּרַבִּי אֶלִיעֶזֶר שמכשיר גט שיש בו תנאי 'על מנת שלא תנשאי לפלוני'. מבארת הגמרא, מִידֵּי דַּהֲוָה אַכָּל תְּנַאי דְּעָלְמָא – תנאי זה הוא ככל תנאי רגיל, שאינו פוסל את הגט. מבררת הגמרא, וְמהו טעמם של רַבָּנָן הפוסלים את הגט. מבארת הגמרא, שתנאי זה אינו כתנאי רגיל, כיון שכָּל תְּנַאי דְּעָלְמָא לֹא שַׁיֵּיר לֵיהּ בַּגֵּט, שכן היא מותרת מחמת הגט לכל העולם ונמצא שהגט כורתה מבעלה לגמרי, אלא שיש לקיים את התנאי, אך הָכָא בתנאי זה שלא תינשא לפלוני, הרי שַׁיֵּיר לָהּ בַּגֵּט, שכן היא אסורה להינשא לאותו האיש מחמת המגרש, ונמצא שגט זה לא התירה להינשא לכל אדם, ואין זה גט כריתות.

מבררת הגמרא את סברת המחלוקת לדעת משנתינו הסוברת שמחלוקתם באומר 'חוץ': וּמַתְנִיתִין, דְּאוֹקִימְנָא – שהעמדנו שנחלקו רבי אליעזר וחכמים בְּלשון 'חוץ', מַאי טַעְמָא דְּרַבִּי אֶלִיעֶזֶר שמכשיר גט זה אף שיש בו שיור. מבארת הגמרא, אָמַר רַבִּי יַנַּאי מְשׁוּם זָקֵן אֶחָד, טעמו של רבי אליעזר הוא דְּאָמַר קְרָא (דברים כד ב) 'וְיָצְאָה מִבֵּיתוֹ, וְהָלְכָה וְהָיְתָה לְאִישׁ אַחֵר', ומשמעות הלשון 'לאיש אחר' היא שֶׁאֲפִילּוּ אם לֹא הִתִּירָהּ הבעל אֶלָּא לְאִישׁ אַחֵר, כלומר, אף שהתירה לאדם אחד בלבד, הֲרֵי זוֹ מְגוֹרֶשֶׁת, והגט כשר, ולכן ודאי שאם התירה לכל העולם חוץ מאיש פלוני, שזהו גט כשר. וְטעמם של רַבָּנָן שפוסלים הוא, (אָמְרֵי טַעְמָא דְּרַבִּי אֶלִיעֶזֶר) שמשמעות הַאי לשון 'אִישׁ' היא שהגט התירה לְכָל אִישׁ וְאִישׁ, ולא רק לאיש אחד. ולכן גט שמתירה לכל העולם חוץ מאיש פלוני, אינו גט.

הגמרא מבארת את טעם המחלוקת באופן נוסף: וְרַבִּי יוֹחָנָן אָמַר, טַעְמָא דְּרַבִּי אֶלִיעֶזֶר מֵהָכָא – טעמו של רבי אליעזר נלמד ממה שכתוב לגבי כהנים (ויקרא כא ז) 'וְאִשָּׁה גְּרוּשָׁה מֵאִישָׁהּ [–מבעלה] לֹא יִקָּחוּ', ומשמעות הלשון 'מאישה' היא שֶׁאֲפִילּוּ אם לֹא נִתְגָּרְשָׁה האשה אֶלָּא מֵאִישָׁהּ בלבד, ולא הותרה לשאר העולם, הרי היא נקראת 'גרושה' וְנִפְסָלָה מִן הַכְּהוּנָּה בגט זה, אַלְמָא חֲיֵי גט זה גֵּיטָא – גט כשר. וכן כאן, אם התירה בגט זה לכל העולם חוץ מפלוני, הרי שהגט כשר. וְטעמם של רַבָּנָן הוא, שאמנם גט כזה הוא פסול, וזה שנפסלה האשה מן הכהונה אינו ראיה שגט זה הוא כשר, שכן אִיפּוּר כְּהוּנָּה שֶׁאנִי, ויש הרבה מצוות השייכות בכהנים ואינן שייכות בשאר ישראל, ולכן אפילו גט פסול כזה פוסל את האשה מן הכהונה.

לאחר שביארה המשנה מהו דינה של לשון 'חוץ' בגירושין, מבררת הגמרא מה דינה של לשון זו בקידושין:

בָּעֵי רַבִּי אַבָּא, בְּקִידּוּשִׁין מַהוּ הדין באופן שאמר 'הרי את מקודשת לי חוץ מפלוני', וכוונתו שהיא תיאסר לכל העולם חוץ מלפלוני. הגמרא מבארת את צדדי הספק. תֵּיבָעֵי – יש לשאול שאלה זו לְדעת רַבִּי אֶלִיעֶזֶר, המכשיר לשון זו בגירושין, וכן תֵּיבָעֵי – יש לשאול שאלה זו לְדעת רַבָּנָן, הפוסלים לשון זו בגירושין. תֵּיבָעֵי לְדעת רַבִּי אֶלִיעֶזֶר, שמא עַד כָּאן לֹא קָאָמַר רַבִּי אֶלִיעֶזֶר שלשון זו כשירה הָכָא – בגירושין, אֶלָּא מְשׁוּם דִּכְתֵיבִי קְרָאֵי המלמדים שגט עם שיור כשר, כמבואר לעיל. אֲבָל הָתָם – בקידושין, קָנְיָן מְעַלְיָא בָּעְיָנַן – צריך לעשות קנין גמור ללא שיור כלל, ולכן לשון זו פסולה בקידושין. אוֹ דִלְמָא, ההיקש (דברים כד ב) 'וְיָצְאָה וְהָיְתָה' מלמד שדין קידושין הוא כדין גירושין גם לענין זה, וכשם שבגירושין אינה מגורשת, אף בקידושין לא תהא מקודשת.

לְבָתַר – לאחר דְּאֵיבַּעְיָא לֵיהּ לרבי אבא שאלה זו, הָדַר פַּשְׁטַהּ – חזר ופשט את ספיקו. בֵּין לְדעת רַבִּי אֶלִיעֶזֶר ובֵּין לְדעת רַבָּנָן, שכשם שנחלקו בגירושין כך נחלקו בקידושין. והטעם, משום דִּבְעֵינָן 'וְיָצְאָה וְהָיְתָה' (שם), ודין הקידושין הוא כדין הגירושין לענין זה. לכן, אם אדם קידש אשה בלשון 'חוץ מפלוני', אזי לדעת רבי אליעזר היא אכן אסורה על כל העולם חוץ מאותו פלוני, אך לדעת חכמים אין אלו קידושין כלל.

מבואר ביבמות (לא:) שאסור לייבם אשת שני מתים. כגון שמת ראובן, ועשה שמעון אחיו מאמר באשת ראובן, ומת שמעון, אזי היא אסורה מדרבנן להתייבם ללוי אחיהם, שכן היא נחשבת לאשת שני מתים, כלומר היא נופלת ליבום לפני לוי גם מכח ראובן וגם מכח שמעון, שכן זיקת יבומי ראובן אינה נפקעת אלא ביבום גמור, ושמעון הוסיף עליה את זיקתו על ידי מאמרו:

אָמַר אַבָּיֵי, אִם תִּמְצָא לוֹמַר שאכן אִיתָא לְדִינו דְּרַבִּי אַבָּא, וקידושי 'חוץ' אכן תופסים לדעת רבי אליעזר, אזי באופן שבָּא רְאוּבֵן וְקִידְּשָׁהּ בלשון 'חוץ מִשִּׁמְעוֹן' אחיו, והיא אכן אסורה על כל העולם חוץ משניהם, וּלאחר מכן בָּא שִׁמְעוֹן אחיו וְקִידְּשָׁהּ חוץ מֵרְאוּבֵן, וּמֵתוּ שְׁנֵיהֶם, אזי היא מְתַיַּבֶּמֶת לְלֵוִי אחיהם, וְאֵין אֲנִי קוֹרֵא בָּהּ באשה זו את ההלכה של 'אֵשֶׁת שְׁנֵי מֵתִים', כלומר אשה זו אין דינה כאשת שני מתים שאסורה להתייבם. מבארת הגמרא, מַאי טַעְמָא שאין היא אשת שני מתים, משום שקִּידּוּשֵׁי דִּרְאוּבֵן אַהֲנוּ – קידושי ראובן אכן הועילו והיא אשתו, אך קִידּוּשֵׁי דְּשִׁמְעוֹן לֹא אַהֲנוּ כלל, כיון שקידושין אלו לא אסרו אותה על אף אדם, ולכן אין אלו קידושין כלל, והיא אשת מת אחד בלבד, כלומר רק אשת ראובן. וְאֶלָּא דין אֵשֶׁת שְׁנֵי מֵתִים בקידושי חוץ הֵיכִי מַשְׁכַּחַת לָהּ, זהו כְּגוֹן שֶׁבָּא רְאוּבֵן וְקִידְּשָׁהּ חוץ מִשִּׁמְעוֹן אחיו, וּבָא שִׁמְעוֹן וְקִידְּשָׁהּ סָתָם, כלומר קידושין רגילים, מבלי להוציא את ראובן, ולכן היא אשת שני מתים, דְּהרי קִידּוּשֵׁי רְאוּבֵן אַהֲנוּ לְמֵיסְרָא אַעַלְמָא – הועילו לאסור אותה על כל העולם, חוץ משמעון, וְקִידּוּשֵׁי דִּשִׁמְעוֹן אַהֲנוּ לְמֵיסְרָא אַרְאוּבֵן – על ראובן, ולכן קידושי שניהם תפסו בה והיא אשת שני מתים, ואסורה להתייבם ללוי.

הגמרא חוזרת לברר את דין גירושי 'חוץ' באופנים שונים: בָּעֵי אַבָּיֵי, אֲמַר לָהּ 'חֲרֵי אַתְּ מוּתֶּרֶת לְכָל אָדָם חוץ מֵרְאוּבֵן וְשִׁמְעוֹן', וְחָזַר וְאָמַר לָהּ לפני מסירת הגט 'הרי את מותרת לְרְאוּבֵן וְשִׁמְעוֹן', מַהוּ הדין. מבארת הגמרא את צדדי הספק, מִי אֲמִרִינַן מַאי דְּאָמַר מתחילה שָׁרָא [–התיר] עכשיו, כלומר מתחילה אסרה על ראובן ושמעון ועכשיו התירה להם, וכוונתו להתירה לגמרי והגט כשר אף לדעת חכמים. אוֹ דִלְמָא משמעות לשונו היא דַּמַּאי דְּאָמַר מתחילה, שָׁרָא עכשיו, וּמַאי דְּשָׁרָא מתחילה אָסַר עכשיו, כלומר שכוונתו היא להתירה רק לראובן לשמעון ולא לשאר העולם, ואזי לדעת רבי אליעזר היא מותרת רק לראובן ולשמעון ולדעת חכמים אין זה גט כלל.

מוסיפה הגמרא להסתפק, אִם תִּמְצָא לוֹמַר וכן תֵּיבָעֵי לְדעת רַבָּנָן, שמא עַד כָּאן לֹא קָאָמְרִי רַבָּנָן שלשון זו פוסלת הָכָא בגירושין, אֶלָּא משום דִּבְעֵינָן שתהיה כְּרִיתוּת בגט, וְלֵיכָּא, שכן לשון 'חוץ' משיירת בגט ואין כאן כריתות, שכן היא עדיין קשורה לבעלה בזה שאסורה לפלוני מחמת בעלה. אֲבָל הָתָם – בקידושין, מספיק קָנְיָן כָּל דְּהוּ – כל שהוא, אף שאינו קנין גמור. אוֹ דִלְמָא ההיקש (שם) 'וְיָצְאָה וְהָיְתָה' מלמד שדין קידושין הוא כדין גירושין גם לענין זה, וכשם שבגירושין אינה מגורשת, אף בקידושין לא תהא מקודשת.

לְבָתַר – לאחר דְּאֵיבַּעְיָא לֵיהּ לרבי אבא שאלה זו, הָדַר פַּשְׁטַהּ – חזר ופשט את ספיקו. בֵּין לְדעת רַבִּי אֶלִיעֶזֶר ובֵּין לְדעת רַבָּנָן, שכשם שנחלקו בגירושין כך נחלקו בקידושין. והטעם, משום דִּבְעֵינָן 'וְיָצְאָה וְהָיְתָה' (שם), ודין הקידושין הוא כדין הגירושין לענין זה. לכן, אם אדם קידש אשה בלשון 'חוץ מפלוני', אזי לדעת רבי אליעזר היא אכן אסורה על כל העולם חוץ מאותו פלוני, אך לדעת חכמים אין אלו קידושין כלל.

מבואר ביבמות (לא:) שאסור לייבם אשת שני מתים. כגון שמת ראובן, ועשה שמעון אחיו מאמר באשת ראובן, ומת שמעון, אזי היא אסורה מדרבנן להתייבם ללוי אחיהם, שכן היא נחשבת לאשת שני מתים, כלומר היא נופלת ליבום לפני לוי גם מכח ראובן וגם מכח שמעון, שכן זיקת יבומי ראובן אינה נפקעת אלא ביבום גמור, ושמעון הוסיף עליה את זיקתו על ידי מאמרו:

אָמַר אַבָּיֵי, אִם תִּמְצָא לוֹמַר שאכן אִיתָא לְדִינו דְּרַבִּי אַבָּא, וקידושי 'חוץ' אכן תופסים לדעת רבי אליעזר, אזי באופן שבָּא רְאוּבֵן וְקִידְּשָׁהּ בלשון 'חוץ מִשִּׁמְעוֹן' אחיו, והיא אכן אסורה על כל העולם חוץ משניהם, וּלאחר מכן בָּא שִׁמְעוֹן אחיו וְקִידְּשָׁהּ חוץ מֵרְאוּבֵן, וּמֵתוּ שְׁנֵיהֶם, אזי היא מְתַיַּבֶּמֶת לְלֵוִי אחיהם, וְאֵין אֲנִי קוֹרֵא בָּהּ באשה זו את ההלכה של 'אֵשֶׁת שְׁנֵי מֵתִים', כלומר אשה זו אין דינה כאשת שני מתים שאסורה להתייבם. מבארת הגמרא, מַאי טַעְמָא שאין היא אשת שני מתים, משום שקִּידּוּשֵׁי דִּרְאוּבֵן אַהֲנוּ – קידושי ראובן אכן הועילו והיא אשתו, אך קִידּוּשֵׁי דְּשִׁמְעוֹן לֹא אַהֲנוּ כלל, כיון שקידושין אלו לא אסרו אותה על אף אדם, ולכן אין אלו קידושין כלל, והיא אשת מת אחד בלבד, כלומר רק אשת ראובן. וְאֶלָּא דין אֵשֶׁת שְׁנֵי מֵתִים בקידושי חוץ הֵיכִי מַשְׁכַּחַת לָהּ, זהו כְּגוֹן שֶׁבָּא רְאוּבֵן וְקִידְּשָׁהּ חוץ מִשִּׁמְעוֹן אחיו, וּבָא שִׁמְעוֹן וְקִידְּשָׁהּ סָתָם, כלומר קידושין רגילים, מבלי להוציא את ראובן, ולכן היא אשת שני מתים, דְּהרי קִידּוּשֵׁי רְאוּבֵן אַהֲנוּ לְמֵיסְרָא אַעַלְמָא – הועילו לאסור אותה על כל העולם, חוץ משמעון, וְקִידּוּשֵׁי דִּשִׁמְעוֹן אַהֲנוּ לְמֵיסְרָא אַרְאוּבֵן – על ראובן, ולכן קידושי שניהם תפסו בה והיא אשת שני מתים, ואסורה להתייבם ללוי.

הגמרא חוזרת לברר את דין גירושי 'חוץ' באופנים שונים: בָּעֵי אַבָּיֵי, אֲמַר לָהּ 'חֲרֵי אַתְּ מוּתֶּרֶת לְכָל אָדָם חוץ מֵרְאוּבֵן וְשִׁמְעוֹן', וְחָזַר וְאָמַר לָהּ לפני מסירת הגט 'הרי את מותרת לְרְאוּבֵן וְשִׁמְעוֹן', מַהוּ הדין. מבארת הגמרא את צדדי הספק, מִי אֲמִרִינַן מַאי דְּאָמַר מתחילה שָׁרָא [–התיר] עכשיו, כלומר מתחילה אסרה על ראובן ושמעון ועכשיו התירה להם, וכוונתו להתירה לגמרי והגט כשר אף לדעת חכמים. אוֹ דִלְמָא משמעות לשונו היא דַּמַּאי דְּאָמַר מתחילה, שָׁרָא עכשיו, וּמַאי דְּשָׁרָא מתחילה אָסַר עכשיו, כלומר שכוונתו היא להתירה רק לראובן לשמעון ולא לשאר העולם, ואזי לדעת רבי אליעזר היא מותרת רק לראובן ולשמעון ולדעת חכמים אין זה גט כלל.

מוסיפה הגמרא להסתפק, אִם תִּמְצָא לוֹמַר